

ע"פ 3082/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו בית משפט לעורורים פליליים

ע"פ 3082/22
ע"פ 3588/22

לפני:
כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ

המערער בע"פ 3082/22
והמשיב בע"פ 3588/22:

נגד

המשיבה בע"פ 3082/22
והמערערת בע"פ 3588/22

ערעור על ההחלטה של בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופטים ר' כרמל, סג"נ, א' רומנווב ו-מ'
לייפשיץ-פריבס) בתפ"ח 46142-08-20 מיום
12.4.2022 וערעורם על גזר הדיון מיום 8.2.2022

תאריך הישיבה: (30.1.2023) ח' בשבט התשפ"ג

בשם המערער בע"פ 3082/22
והמשיב בע"פ 3588/22: עו"ד חן הולנדר

בשם המשיבה בע"פ 3082/22
והמערערת בע"פ 3588/22: עו"ד מסעד מסעד

השופט ד' מינץ:

לפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט המחויז בירושלים (השופטים ר' כרמל, סג"ב, א' רומנווב -ם' ליפשיץ-פריבס) בתפ"ח 46142-08-2022 מיום 8.2.2022 וכן ערעורים מזה ומזה על גזר הדין מיום 12.4.2022 (לשם הנוחות המערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין בע"פ 3082/22 קרא להלן: המערער, ואילו המשיבה בע"פ 3082/22 תקראי להלן: המשיבה).

הרקע לערעור ופסק דיןו של בית המשפט המחויז

1. בהכרעת הדין הורשע המערער בביצוע עבירות איינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (מספר מקרים); תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק (שתי עבירות); תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק (מספר מקרים). בגין הדין השית בית המשפט המחויז על המערער (בדעת רוב) עונש של 5 שנות מאסר לרצוי בפועל, בנייני ימי מעצרו; 6 חודשים מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מיום שחרورو ממאסרו; ופיוצו למתלוונת בסך של 60,000 ש"ח.

2. כתוב האישום (המתקן) שהוגש נגד המערער מגולל מסכת איורים המיחוסים לו כלפי בת זוגו (להלן: המתלוונת) אזרחות אתיופיה, בעת שהייתה חסרת מעמד פורמלי בישראל. לבני הזוג שלושה ילדים משותפים. על פי המפורט בכתב האישום, במהלך התקופה הרלוונטית – שמונה השנים שקדמו לחודש אוגוסט 2020 – המערער התיחס למתלוונת באופן רכוני ומשפיל, נוג להאשימה בתדרות גבוהה כי היא בוגדת בו ולכנותה בכינוי גנאי, אסר עליה יצאת מהבית ולהיפגש עם אנשים אחרים ובחילק מהתקופה ניתק את מכשיר הטלפון הנידי שלה כדי למנוע מנתה תקשורת עם אחרים. לאורך התקופה הרלוונטית גם נוג המערער להוכיח את המתלוונת באגרופים בראשה ובדריכים נוספות, וכן להשליך את חפיצה על הרצפה. כך, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, בין השנים 2014-2012, במהלך קניות שערכו בני הזוג עם בנם הבכור בסופרמרקット, המערער תקף את המתלוונת על רകע חדש כי היא בוגדת בו עם אחד מעובדי המקום. באירוע נוסף בשנת 2014, בעת שהמתלוונת הייתה בהירון עם בנם השני, המערער תקף אותה בבית המשפט באמצעות שלוחן של כסא תינוק וגרם לה לפצע מדם בראשה. כמו כן, בשנת 2018, בזמן שבו בני הזוג וילדיהם באתיופיה, תקף המערער את המתלוונת באמצעות ציפורני ופצע אותה.

3. על רകע האמור, בחודש אוגוסט 2019 או בסמוך לכך אמרה המתלוונת למערער כי בשל התנהגותו היא אינה מעוניינת ואינה מסוגלת לקיים עמו יחסי מיין. המערער מצדו הביר לה שהיא חייבת לקיים עמו יחסי מיין בכל עת שירצה גם אם אינה רוצה בכך. בעקבות זאת, קיים המערער יחסי מיין עם המתלוונת عشرות פעמים בידיעו כי הדבר אינו בהסכמה החופשית. עשר פעמים מתוך אותן הגדנויות בכתה המתלוונת תוקף כדי קיים יחסי המין ואמרה המערער כי הדבר מכאייב לה, אך הוא לא שעה להפצרותה. המתלוונת נאלצה לנשוך את השמיכה שבמיטה כדי להתמודד עם הכאב. באירוע שהתרחש בחודש Mai 2020 בחדר השינה של בני הזוג, במהלך סירבה המתלוונת לקיים עם המערער יחסי מיין על רקע הוראת רופא בעקבות פרוץודה רפואי שערבה, תקף אותה המערער באגרופים בראשה ואחז בצווארה. כמו כן, ביום 10.8.2020 קיים המערער יחסי מיין עם המתלוונת חרף בקשתה החוזרת ונשנית כי יניח לה שכן היא במחזר וסובלת מכאבם.

4. **יצוין כי כתוב האישום מפרט גם אירועים נוספים לגביהם זוכה המערער (עבירות אiomים ועבירת מעשה סדום) ועל כן לא ארוחיב על אודותיהם.**

5. בית המשפט המחויז הרשיע את המערער בעבירות האמורויות לאחר ששמע את כל העדויות ובחן את הראיות שהוצעו לפניו. תחילה נדחתה גרסת המערער אשר הכחיש את המיחס לו וכפר במעשה העבירות. נקבע כי קשה לייחס אמינותו לגרסתו, אשר הייתה לא אחידה, לא ברורה בחלוקתה, לרובה מתחמקת וחלקים ממנה נמצאו חסרי היגיון.

תוואר כי המערער ניסה להציג מצג לפיו כי הזרזות היו נטולי קשיים עד נסייתם של השניים לאיופיה במהלך שנת 2018 כדי להינשא, וכי רק לאחר ששיטים לשיע למתלוננת בהסדרת מעמדה בישראל, החל לששתנות יחסיה כלפיו. ברם, בחקירותו הנגדית טען המערער כי המתלוננת בגדה בו עם שני גברים, והוא התקשה להתמודד עם השאלה האם עימת אותה עם עובדה זו ומה היו תשובותיה לכך. הרושם שעלה מעדותיו היה כי המערער חשב במתלוננת לאורך כל תקופת חייהם המשותפים.

6. לאחר שנקבע כי גרסת המערער אינה מהימנה, פנה בית המשפט להערכת עדותה של המתלוננת ונמצא כי היא שידרה מהימנות ואמינות. בית המשפט תיאר את התמונה שצירה המתלוננת באשר לקיום יחסי בין לבני המערער, כאשר על רקע דרישתו של המערער לקיים יחסי מין באופן יומיומי, הגיעו השניים להסכם" על פי הם יקנאים יחסי מין לסירוגין, يوم כן يوم לא, כדי שהמתלוננת תוכל "לנוח". אולם על פי תיאוריה של המתלוננת, המערער לא עמד ב"הסכם" זה והתעקש על קיום יחסי מין מעבר למוסכם, תוך שהוא גורם לה לכאבים. צוין כי המתלוננת תיארה דברים כהוותיים ולא הפריצה בתיאורים, כאשר ניכר כי הדבר לא היה קל לה ולא נוח עבורה. תיאוריה על אודות הסבל שנגרם לה במהלך קיום יחסיים נמצאו אותנטיים, כשעליה מתוך עדותה כי הבליגה במשך שנים על יחסיו הקשה של המערער כלפיו.

7. תיכון לדבירה של המתלוננת נמצאו בעדויותיהם של אחרים, בעיקר קרובים משפחתו של המערער אשר העידו על כך שנחשפו למידע על קיומם של קשיים שונים בין בני הזוג. כך מעדיותיה של אחותו הגדולה של המערער (להלן: "מי"), ובת דודתו (להלן: "א") עלתה כי המתלוננת סיפרה להן על קשיי תקשורת שונים שלא עם המערער; אחותו של המערער סיפר כי המערער תיאר לו קשיים בקשר עם המתלוננת; אך בנוסף של המערער העיד גם כי המערער סיפר לו כי מתח בבית ובוויות תקשורת עם המתלוננת, ובחקירותו הנגדית אישר כי המתלוננת סיפרה לו שהמערער מקליל אותה ומעלייב אותה וגם המערער סיפר לו שהמתלוננת מקללת אותו. דברים אלה תומכים בגרסה שמסרה המתלוננת, אשר תיארה תקשורת לקויה בינה לבין המערער, וחלק מהעדויות גם תומכות בגרסהה כי היה לה קשה לדבר ולפרט על אודות מעשי האלים ועבירות המין שחוותה. נקבע שהעדויות גם תומכות בגרסה המתלוננת בדבר השליטה של המערער על אורחות חייה. כמו כן, בהודעתה במשטרת תיארה מי' כי המתלוננת התלוננה בפנייה על אלימות מצד המערער. מי' הכחישה דברים אלה בעדותה בבית המשפט, ועל כן הודיעתה הוגשה בהתאם לסעיף 10 לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראות). בנוסף, על פי עדותה של א', המתלוננת ציינה בכללות קיום של מעשי אלימות כלפייה, ובאשר לכפיהichi המין התנסחה המתלוננת באופן מעורפל ממנו הבינה כי אכן השתמש המערער בכוח ביחסים עם המתלוננת. נוכח העובדה שפניהה של המתלוננת לא' נעשתה על מנת להביא לשיפור יחסיים בין שניהם, צוין בית המשפט כי ניתן להבין את האופן הזהיר בו התנסחה המתלוננת ואת השמטתה פרטיהם אינטימיים וUMBICIM.

8. גם המערער העיד על קיומו של "הסכם" בין השניים באשר לתחומיות קיום יחסי המין ביניהם (גם באופן שונה מזו שתואר על ידי המתלוננת), דבר התומך בגרסה המתלוננת באשר לצורך להציב לו גבולות. מעדותו של

המעערר הtagלה גם כן השלים המוחלטת שלו באורחות חייה של המתלוונת, דבר שבא לידי ביטוי גם בעדותה ובעדויותיה של מ' - נ' והמשליך על טיב יחסיו המין בין השניים. כך למשל, מ' העידה במשטרה ואישרה בעדותה בבית המשפט כי המתלוונת אמרה לה שהמעערר אינו מסכים שהיא יצא מהבית ותשוחח עם אנשים. אף התגובה הרגשית הנסערת של המתלוונת בעימות במשטרה בין לבין המעערר, אשר פרצה בבכי בדבריה על יחסו של המעערר כלפייה, הייתה תמיינה וסיוע לגורסתה.

9. גם בעדותה של מנהלת המרכז לטיפול באלים במשפחה ובטראומה מינית באזור מגורייה של המתלוונת (להלן: *מנהלמהרכז*), אליה הגיעו המתלוונת בעקבות הפניה מטעם עובד סוציאלי אשר נפגש עמה, נמצא חיזוק רב לגורסתה. זאת כאשר מעודותה של מנהלת המרכז עלתה ששבני המפגשים שהתקיימו עם המתלוונת היא חשפה בפניה באופן ברור את המעשים ואת מצוקותיהם בעקבותיהם. צוין כי עדותה של מנהלת המרכז הותירה רושם של עדות מקצועית בלתי תלואה.

10. בית המשפט דחה את טענת בא-כח המעערר כי מדובר בעילה שהמתלוונת העילה על המעערר. זאת בגין היתר בהתחשב בכך שמדובר באמ לשולשה ילדים, חסרת קרוב משפחה בישראל והסוכחה על שולחנו של המעערר. מה גם שהמתלוונת חשפה את המעשים بصورة הדרגתית ולא פנתה להتلון במשטרה מיזומתה אלא הובלה לעשות כן על ידי מנהלת המרכז. בית המשפט ציין כי הרושם העולה הוא כי לא מדובר בעדות הנובעת מנוקנות או מרצון להפוך תועלת כלשהו כתוצאה מהרשעת המעערר. אף ההיפך הוא הנכון, שכן לתוצאה זו השלכות שונות לרעה על חייה. לכך גם מצטרפים דברי המתלוונת אשר הביעה רצון להמשיך את הקשר הזוגי עם המעערר אם הוא יקבל אחריות על מעשיו וילך לטיפול, ובמהמשך הביעה את רצונה כי המעערר לא ישלח למאסר.

11. בית המשפט ציין כי בא-כח המעערר טען בסיכוןיו שמדובר המתלוונת עצמה עליה כי לא מדובר בשימוש בכוח בקיים יחס מיין. אלא שעדותה של המתלוונת מבססת היבט את היעדר הסכמתה לביצוע המעשים, בוודאי בכל הנוגע לימים שבהם לא הייתה הסכמה לקיים יחס מיין על פי "הסכם" אליו הגיעו, שגם המעערר לא חולק על קיומו. בית המשפט התייחס גם לטענת בא-כח המעערר כי עדותה של מנהלת המרכז היא עדות מפני השמואה ואיננה עדות מומחית, בקבעו כי חשיבות עדותה היא בעיקר בכך שדברי המתלוונת הובאו במסגרת פגישה טיפולית עוד לפני פנתה למשטרה, ולא בנסיבות תחונם, דבר שהתרבר מתחום עדותה של המתלוונת עצמה. עוד ניתנה בהכרעת הדין התייחסות לטענת בא-כח המעערר כי חקירתה הראשונה של המתלוונת נעשתה ללא מתרגמן ועל כן לא הובנה כראוי. נקבע כי אכן מדובר במצב דברים אשר ראוי היה להימנע ממנו, אך שעה שהכרעת הדין התבבסה על הדברים שמסרה המתלוונת בעדותה בבית המשפט, לא נמצא כי יש ליתן לכך משקל.

12. סופו של יום, נמצא כי עדות המתלוונת, לה נמצאו חיזוקים כאמור, מבססת את העבירות המיוחסות למעערר, כאשר לפחות באותו ימים שהוסכם לגיביהם שלא יקיימו בהם יחס מיין, המתלוונת קיימה יחסים שלא מתחם הסכמתה החופשית אלא מתחם כניעה לרצונו של המעערר ולהשחה ל"גמול" אשר מצפה לה אם תسرב. יחד עם זאת בኒיגוד לumedת המשיבה נמצא כי קיים ספק סביר באשר לשאלת חוסר הסכמת המתלוונת לקיים יחסים ביוםים "המוסכמים". לבסוף עמד בית המשפט על מאפייניה המיוחדים של עבירות האינוס בין בני זוג, ובעיקר בין בעל לאשתו, בצביעו כי במקורה זה לא מתעורר חשש בדבר טשטוש הגבולות שבין הסכמה לסייע לקיום יחסים נוכח ה"הסכם" אליו הגיעו בני הזוג. כמו כן, מעודותה של המתלוונת עליה כי לא אחת היא בכetta במהלך קיום יחס מיין ואף נשכה את השמיכה שהתקנסה בה בכאב, כאשר קשה להעלות על הדעת כי המעערר לא הבחן בכך.

13. בגור דין עמד בית המשפט בדעת הרוב (השופטים כרמל ו-ליפשיץ-פריבס) על כך שמדובר בהרשעה בגין מספר אי- ראויים חוזרים ונשנים של עבירות אלימות פיזיות ומינית כלפי המתלוונת. לאחר שעמד בית המשפט על הערכיהם המוגנים שנפגעו, צוין כי מדובר בנסיבות מייניים המצויים ברף גבוה יחסית של חומרה, שכן מדובר במערכת יחסים פוגענית במהלך כפה המערער את עצמו על המתלוונת וחיב אותה לקיים עמו יחסי מין ללא הסכמתה וחרף תחנונית כי ייחד מכך, כשברקע לכך הוא נהג בה לא פעם באלים. מעשי האלים אשר נתעו פחד בלב המתלוונת והובילו אותה לשפט פעולה עם המערער, מהווים גם הם נסיבה לחומרה. בכך גם כנסيبة המצדיקה החמורה בעניית המערער ניתנה הדעת לפעריו הכוחות שהיו בין המערער למתלוונת בהיותה חסרת מעמד בישראל ונדרתת תמייה משפחתיות או חברתיות. כן צוין כי המערער התעלם מרצוניה של המתלוונת ומהפגיעה בגופה ובנפשה, הגם שה"סכם" בין הצדדים לעניין לוח הזמינים והתקיפות בזמנים יחסית המאפשר על חומרת המעשים שעוניים בזמנים יחסים שלא במועד המוסכם. צוין כי בעבירות כגון אלו העונש צריך להלום לא רק את חומרת המעשים אלא גם לבטא את ההרתעה הנדרשת למניעת הישנות מעשים כגון אלה בעתיד. בנסיבות העניין, בהתחשב בחומרת העבירות, מדיניות העונשה הנוגגת בעבירות מעין אלו, הערכיהם המוגנים שנפגעו ונסיבות ביצוע העבירות, נמצא כי חומרת העונשה צריכה להיות משמעותית, אך לא ברף העונשה החמור ביותר. לפיקר, נמצא כי מתחם העונש הולם נע בין 4.5 ל-9 שנים מאסר בפועל (צוין כי המשיבה עומדת על מתחם עונשה הולם הנע בין 8 ל-12 שנים בעוד המערער טען למתחם עונש הולם הנע בין שנה לשושנת מאסר, בציינו כי במקרה זה קמה הצדקה לצאתו מן המתחם לפחות).

14. בהתייחס לקביעת העונש הרأוי צוין כי המערער נעדר עבר פלילי, אם כי נוכחות ריבוי העבירות משקלו של גanton זה צריך להיות מועט. הובהר כי המערער אינו מקבל אחריות על מעשיו, אינו מכיר בפגיעה במתלוונת, לא מראה לה אמפתיה ונזכר כי הוא ממוקד מאוד במחיר שירותי בעקבות העמדתו לדין ומעצרו. יחד עם זאת, בבחינת הנسبות המשפחתית, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר באב מסור הדואג לפרקת המשפחה. לפיקר הוחלט להטיל עליו 5 שנים מאסר בפועל לצד עונשים נלוויים כמפורט לעיל.

15. לפי דעת המיעוט (השופט א' רומנו) היה מקום להטיל על המערער עונש של שנתיים ימים מאסר לריצוי בפועל. זאת בהתייחס לכך שלא היה מודרך להשफתו במקרה שבו הופעלה אלימות קיצונית, חמורה ומתמשכת; לכך שגם מדברי המתלוונת עצמה עליה כי המערער חש צער וחרטה לאחר אחד מאירועי האלים; לכך שחרף אי- ראוי האלים הראוי הוא כי לא שררה בבית אווירה קיצונית של אלימות, פחד או אימה, דבר העולה גם מכך שהמתלוונת בקשה לשפר את הקשר הזוגי עם המערער וגם מצפיה בקהלת המתעדת את העימות בין המערער למתלוונת המלמדת כי מערכת היחסים ביניהם לא הייתה קיצונית בחומרתה; לכך שמדובר בהרשעה בגין חריגה מ"הסכם" הנוגע לתדיות יחסית המוסכמים; וכן שיש ליתן משקל לעמדתה של המתלוונת אשר בקשה כי בית המשפט ייקל בעונשו של המערער.

טענות הצדדים בערעור

16. כאמור המערער מלין הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בערעורו נטען כי הוא אינו מבקש לתקוף ממצאי מהימנות, אלא שלשליטתו גם אם נותרם גרסת המתלוונת וממצאי המהימנות על כנמם, יש לו זכותו מעבירות המין והאלימות שייחסו לו. זאת, שכן מספר עוגנים ראייתיים ממשמעויותם שהובאו לפני בית המשפט המחויז מעוררים לכל הפתוחות ספק סביר בהתחרשות האירועים מושא כתוב האישום. לעומת עדות המתלוונת קיימות עדויות עצמאיות ובלתי תלויות המציגות באור שלילי ביותר את מהימנותה. מה גם, שעדותה לא הייתה קוורנטית, ואף לשיטתה האופן שבו קיימה יחסי מין עם המערער אינם מגלת קיומה של עבירה מין כלשהו, כאשר לא תוארו על ידה כפייה מצדיו או היעדר

הסכם חופשิต מצד לקיים היחסים. אך גם לא ניתן לבסם הרשעה בעבירות האלים, אשר סתרו עדויות שונות שנשמרו.

17. עוד נטען כי על רקע מערכת היחסים המתוודה שהייתה בין בני הזוג, כמו גם חששותיה של המתלוונת מפני אובדן מעמדה בישראל, לא ב כדי בהזדמנות הראשונה שנקرتה בדרך העלתה טענות לקיים של יחסי מין בכפיה ולאלימות. ניכר אףוא מעדותה כי היא התמודדה עם חששותיה בקשר לממעמדה בארץ וכי הייתה מוכנה להרחק לכת מען מטרה זו. בנוסף, לא ניתן להעתלם מכך שהוא בין הזוג יחס זוגיות תקינים והעובדה שקיימו גם יחסי מין מוסכמים בדבר שבשגרה מצריכה אף היא נקיטת משנה זהירות בבחינת שאלת ביצוע העבירות. בנוסף, המתלוונת, אשר ביקשה לתקן את העול שגרמה לumarur, פנתה לבית המשפט בתחינה כי המuarur לא "ענש על מעשי".

18. בית המשפט גם שגה בקבעו כי דברי המuarur לא הותירו רושם מהמין, או כי גרסתו לא הייתה עקבית או מתחמקת. מדובר בנסיבות שגוי של מצבו הנפשי והרגשי בעת מסירת עדותו, נוכח המבוכה שנלוותה למועד ונושא השיחה האינטימיים, בציורוף אופיו המופנים ממילא ומאפיינו התרבות אליה הוא משתיר כבן לעד האתיופית. עדותו הייתה קוורנטית וראיה למלא המשקל בהיותה עדות אמת המתארת את שחוותה באופן אותנטי ואת העובדה שמדובר לא ביצע במתלוונת את המיחס לו. בית המשפט גם שגה בכך שמצאה בערך המuarur כי המתלוונת בגידה בו מושם תמייחת בגרסתה. בנוסף, שגה בית המשפט בכך שמצא בעדויות השוללות את גרסתה בקשר לביצוע עבירות האלים והמין נגדה. אך גם לא היה מקום לקבל את הודעתה במשטרתן של מ' כראיה לאמתות תוכנה, נוכח הטעירים הקיימים בין הגרסה הכתובה לבין התיעוד החזותי. גם עדותה של מנהלת המרכז עליה הסתמכה בית המשפט אינה יכולה לתמוך בדבר לבירור העובדות בתיק, נוכח העובדה שמדובר בעדות מפי השמועה בלבד; לעומת זאת כלל לא מסרה עדות במשטרת; ודברים עליהם העידה הם למעשה בגדיר פרשנותה לדברים שונים ששמעה מהמתלוונת. על כן הם חסרי משמעות לעניינו.

19. כמו כן, בית המשפט העניק פרשנות רחבה מדי להיעדר ההסכם מצד המתלוונת לקיים יחסי המין, בעוד שלא ניתן לעמודה תימוכין לכך שקיימה יחסי מין עם המuarur בגין רצוננה. עצם העובדה שבין המתלוונת והוסכם על ימים שבהם יקיימו יחסי מין, אינה יכולה לגבות היעדר הסכמה חופשית לגבי הימים שלא היו "מוסכמים". לא ניתן להעתלם מכך שמדובר בזוג נשוי עם ילדים שמקיימים יחסי מין באופן שגרתי ותדייר. אך המתלוונת גם לא הצליחה לספק הסבר מניין את הדעת לתהיה מדוע החלטה להתחנן עם המuarur בשנת 2018, לאחר שנים ארוכות בהן לטענתה היכא אותה ופגעה בה. בית המשפט גם שגה בכך שהרשיע את המuarur ביצוע מספר מקרים של עבירות אינטימיים בלבד לקבע את מספר הטעמים שבין הדבר אירע, בהתייחס לאירועים ספציפיים. עוד נטען כי כתוב האישום התבבס על הודעות שנמסרו במשטרת על ידי המתלוונת אף כי גורמי החקירה פירשו את דבריה באופן לא מדויק, דבר שנבע גם מפעריו השפה וקשה תרגום.

20. באשר לגור הדין נטען כי דעת המיעוט שניתנה על ידי השופט רומנו בושקפט באופן מדויק יותר את נסיבות המקירה ואת העונש שהוא צריך להיות מוטל על המuarur, בהתחשב בנסיבות העניין. אך, לדעת המיעוט ניתנה הדעת, בין היתר, למאפיינים המזוהים של עבירת האינטימיים בקרב בני זוג נשואים; לכך שמדובר באדם נורטטיבי אשר פירנס את המשפחה בכבוד ולא התנגד כלפי המתלוונת באכזריות או באופן מטיל אימה; וכן שבקשתה של המתלוונת כי המuarur ישוחרר יכולה לשמש אינדיקטיה למידת החומרה שבה היא ראתה את העבירות שהumarur ביצע. לפיכך, התבקש לחולפן לערעור על הכרעת הדין לאמץ את דעת המיעוט בגור דין ולהקל בהתאם בעונשו.

21. מנגד, המשיבה טענה כי הכרעת הדיון מבוססת על מצאי מהימנות ועובדת שאין מקום להתערב בהם. בית המשפט שמע את עדות המתלוונת, את עדי התביעה, את המערער ואת עדי ההגנה. הוא התרשם באופן בלתי אמצעי מהתנהוגותם ומשפט גופם של העדים ומצא לנכון להעדיות את גרסת המתלוונת על פני גרסת המערער, מבלתי שהתעלם מאידזוקים קלים שעלו מההעדיות. לעומת זאת, המשינה של המתלוונת מצא בבית המשפט אף מספר חיזוקים בדמות העדיות השונות שנשמעו בהליך, כמו גם תגובתה הננסעת במהלך העימות עם המערער וקיומו של ההסכם בין בני הזוג, שאינו שני מחולקת גם לפיה גרסתו. בנסיבות האמור, אין כל מקום להתערב במצביו של בית המשפט המחויז. טענה המערער כי נוכח קשיי השפה נרשמו בחקירתה של המתלוונת במשטרת דברים שלא נאמרו מפה, אין בה כדי לשנות מהרשעתו בדיון, שכן המתלוונת העידה בבית המשפט וממצאי מהימנותה ועובדתה נקבעו על בסיס עדותה על דוכן העדים ולא על סמך הודעתה במשטרה.

22. אין גם מקום לקבל את טענת המערער לפיה אם המתלוונת אכן הייתה סובלת ממנו במשך תקופה ארוכה לא הייתה מתלוונת אותו בשנת 2018 ולא הייתה מביאה עמו ילדים נוספים לעולם. כפי שעהלה מעדותה של המתלוונת וمعدויות בנות משפחת המערער, בלבדה של המתלוונת הייתה נטוועה תקוועה חרף התנהוגות הפסולה של המערער כי יתקן את אורחותו. בכל מקרה, לא ניתן לשפוט את התנהוגותן של נפגעות עבריות מין, ובכלל זה המתלוונת, ולהסיק מסקנות מעצם העובדה שהן המשיכו להתנהג באופן שגרתי, או שהן הביעו את רצון לשמור על קשר עם הפוגע. דברים אלה נכונים ביותר שאת במקרה זה נוכח בדידותה של המתלוונת בארץ והייתה חסרת מערכת משפחתית וחברתית תומכת.

23. באשר למניע שלטענת המערער עמד בבסיס הגשת התביעה, נטען על ידי המשיבה כי המתלוונת לא הייתה כל אינטрас להעליל עלילת שווא על המערער. הודגש כי גרסתו של המערער ביחס לטיעון זה לא הייתה עקבית. תחילת, במשמעותו של האישום טען המערער כי המתלוונת העילה עליו עלילת שווא בשל תסקולה מאופן טיפולו באשרת השהייה שלה בישראל; לעומת זאת בעדותו בבית המשפט המחויז טען לראשונה כי המתלוונת העילה עליו עלילה דווקא בשל כך שהוסר נושא השהייה בישראל כאשר לא הייתה צריכה עוד את עזרתו. בערעור שבוחזר לטענה כי הкус והتسכול הם שעמדו בבסיס הגשת התביעה. מכל מקום, בצדק בית המשפט דחה את גרסתו של המערער לפיה המתלוונת העילה עליו עלילת שווא, גרסה נטולת היגיון בהיותה של המתלוונת אם לשולשה ילדים ללא בני משפחה וקרוביים שתוויטר ללא מערכת משפחתית תומכת. דבריה של המתלוונת, אשר ביקשה מבית המשפט כי לא יעניינו את המערער מצביים אף הם על כך שלא היה לה כל אינטрас להעליל על המערער עלילת שווא וכי היא לא פعلا בשל מניע נקמני, קטעתנו.

24. זאת ועוד. טענת המערער כי המתלוונת לא התנגדה לקיים יחסיו המין, נדחתה על ידי בית המשפט המחויז אשר קבע כי עדותה של המתלוונת בסיסה היבט את חוסר הסכמה לקיים יחסיו המין. השאלה העומדת על הפרק היא האם המתלוונת נתנה את הסכמתה החופשית לקיים יחסיו המין, ולא אם ליחסיו המין קדמו מעשי אלימות. בענייננו, מדובר במתלוונת אשר לא רק שלא הסכימה לקיים יחסיו המין אלא שהיא גם התנגדה להם באופן מפורש, אמרה לערער כי אינה מעוניינת בכך, ביקשה ממנו שינוי לה וחרף התנגדותה הוא הכריח אותה לעשות זאת.

25. המשיבה הוסיפה כי בדיון ערעור המערער על גזר הדיון להידוחות. העונש שהושת עליו מכך מאוד ביחס לחומרת מעשיו, תדרותם, אופיהם והעובדת שככלו גם אלימות פיזית וגם אלימות מינית, תוך רמיית האוטונומיה של המתלוונת. המשיבה הגישה כאמור גם ערעור מטעמה ובו טענה כי העונש שקבע בית המשפט המחויז אינו הולם את מעשי המערער שנמשכו על פני תקופה ארוכה תוך ניצול אכזרי של תלותה של המתלוונת בו. לטענת המשיבה, בית המשפט

לא נתן משקל מסווק לניסיבות שצין לחומרה, לאחר שקבע כי עבירות המין שבוצעו הן ברף גבוהה יחסית של חומרה; כי הגם שעבירות האלים באהן הורשע הן ברף בינוני של חומרה, הן מהוות נסיבות לחומרה בביצוע עבירות המין; וכי נסיבה לחומרה נוספת נוגעת לפער הכוחות בין הצדדים, כאשר המערער ניצל את העובדה של המתלוונת חסרת מעמד ונוטלת תמייה משפחתיות או חברותית בארץ, אף הגבר את התלות שלה בו בכך שאסר עליה לקיים קשרים חברתיים עם חולתה. ברף העובדה שבית המשפט עמד על כך שמדובר בניסיבות לחומרה, קביעות אלה לא באו לידי ביטוי בסופו של יום בעונש המקל שהושת על המערער.

26. כמו כן, שגה בית המשפט עת שקל את ה"הסכם" בין המערער לבין המתלוונת כנסيبة לפחות, ממנה הוא למד על רצונה של המתלוונת לחזיות בחזויות עם המערער והסיק כי היא הייתה מעוניינת לכך עמו יחס מיין, אך לא במועדים שלגביהם הוסכם כי לא יתקיימו יחסיים כאמור. המשיבה אמונה לא ערערה על כך שבית המשפט לא הרשע את המערער בمعنى האונס ביום ה"מוסכמים", אולם לטענתה שגה בית המשפט עת שקל כנסיבה לפחות את המערכת את ה"הסכם" המלמדת בפני עצמה על האופן המעוות שבו שלט המערער במתלוונת. זאת, שכן מדובר בהסכם אשר נולד על רקע דרישותיו המיניות וכעסו כלפיו.

27. עוד נטען כי ברף העובدة שבית המשפט המחויז עמד על הצורך בהרעתם הרבים, העונש שהושת בסופו של דבר אינם מගשים תכלית זו ואין עולה בקנה אחד עם הנטייה הבורורה להחמיר במקרי אלימות מינית ופיזית המתבצעים במסגרת התא המשפחתית. בית המשפט גם לא נתן טעם מדויק את העונש בתחום מתחם העונש ההולם שקבע, כאשר הנתון היחיד שזקף לזכותו של המערער היה היותו אב מסור ומפרנס. השיקולים שמנוה בית המשפט אינם עולים בקנה אחד עם הטלת עונשה קרוב לתחתיו המתחם. לאור כל זאת, לעומת המשיבה יש להחמיר ממשמעותו בעונשו של המערער.

28. מנגד, בא-כח המערער טוען כי לא היה מקום להגשת ערעור המשיבה, בהינתן העובدة שלא קמה כל הצדקה להחמיר בעונשו של המערער, ואף ההפר הוא הנכון, שכן כאמור בערעורו שלו, העונש שנגזר עליו אינו לוקח בחשבון את הנסיבות לפחות עליהן עמדה דעת המיעוט בהרחבה. מה גם שהעונש הינו חמוץ ביחס לעונשים שנגזרים בנסיבות אחרים בגין ביצוע מעשים דומים.

דין והכרעה

29. דעתה היא כי דין ערעור המערער להידוח על שאלת נחלהקי, ודין ערעור המשיבה להתקבל, וכראציעלחברישנעה.

30. נקודת המוצא, עליה גם עמד המערער, היא כי אין זה מדרכה של ערעור הערעור להתערב במצב עובדה ומהימנות. זאת נוכח יתרוננה המובנה של הערקה הדינונית אשר מתרשםת באופן ישיר ובבלתי אמצעי מן הריאות המבואות לפנייה (ראו למשל: ע"פ 2261/21 פלוני מדינתיישראל, פסקה 25 (24.10.2022); ע"פ 1464/21 קפטני מדינתיישראל, פסקה 30 (11.9.2022)). כלל זה מקבל משנה תוקף בכל הנוגע לעבירות מיין, וביתר שאת לעבירות מיון במשפחה הנушאות מطبع הדברים בחרדי חרדים. בשל טבען של עבירות אלו, קביעת הממצאים מtabסת בעיקרה על עדויות הפוגע והנפגע ועל העדפת גרסה אחת מבין שתי גרסאות עובדותיות סותרות, אשר להתרשםותה הישירה והבלתי אמצעית של הערקה הדינונית מטיב העדויות ינתן משקל מכריע (ע"פ 17/17 פלוני מדינתיישראל, פסקה 14 (24.9.2019); ע"פ 19/4087 פלוני נ' מדינתי ישראל, פסקה 18 (28.4.2022); ע"פ

1526/21 פלוני מдинתישראל, פסקה 43 (11.8.2022); ע"פ 6038 פלוני מдинתישראל, פסקה 48 ((5.1.2023)).

31. בעניינו, המערער אמן טען כי אין מדובר בערעור על מצאי מהימנות כי אם ב"shallol הנכוון והרואי ביחס לכל הריאות שבאו לפני בית המשפט", אולם לצד זאת טرح רבota לשכנע כי לא היה מקום ליתן אמון בגרסת המתלוונת, בעוד שדווקא עדותו שלו הינה מהימנה. לא מצאתם ממש לא בטענות המערער הנסובות על קביעות מהימנות, ולא בטענות בדבר הסקת המסקנות מהן.

32. תחילת אצין כי לא קמה במקרה זה הצדקה לחירגה מכלל אי-התערבות במצאי עובדה ומהימנות. התערבות כאמור מתאפשרת בעיקר במקום שבו לא מתקיים היתרון של התרשות ישירה מן העדויות. זאת כאשר מצוי הערכאה הדינונית התבוססו על ראיות בכתב להבדיל מעדיות או על שיקולים שבاهיגון, או כאשר נפלו טיעיות מהותיות בהערכת מהימנות העדויות על ידי הערכאה הדינונית (ע"פ 12/1244 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (21.6.2018); ע"פ 22/5167 פלוני מдинתישראל, פסקה 12 (26.1.2023)), מה שאין כן בעניינו. בית המשפט המחויז התרשם באופן בלתי אמצעי מן המתלוונת ומן המערער, בחן את הגיונה של עדות המתלוונת, ומצא באופן חד-משמעות כי מדובר בעדות מהימנה. לעדות המתלוונת גם נמצאו חיזוקים בעדויות נוספות חיצונית. אוסף כי גם כאשר זיכה בית המשפט את המערער ממkickת העברות המתוארכות בכתב האישום, הדבר געשה לא מטור כך שלא ניתן אמון בגרסת המתלוונת, אלא שלא הוכח כי התקיימו יסודות העבירה. מן העבר השני, עדות המערער לא נמצאה אמונה כלל ועיקר. לא מצאתם אףוא שיש בטענות המערער כדי להתערב בהעדפותו של בית המשפט המחויז את גרסת המתלוונת, על פניו גרסתו.

33. במסגרת זו אף לא לモתר לציין כי עדות המתלוונת אינה טעונה סיווע או חיזוק, שכן ניתן לבסס הרשעה במקרה זה על סמך עדות יחידה של מתלוון בתנאי שבית המשפט יפרט את הטעמי שהביאו אותו להעדפת גרסת הנגע על פני גרסת הנאשם (סעיף 54(ב) לפקודת הריאות). אלא שבעניינו, לא רק שבית המשפט נתן אמון מלא ומפורש בגרסהה של המתלוונת, הוא לא הסתפק בכך, ומצא ראיות המחזקות את עדותה, ובכלל זה עדויותיהם של בני משפחת המערער להם סיפרה המתלוונת על אוזות הקשיים שהוא חווה עמו; עדותה של מנהלת המרכז אשר העידה על מצבה הנפשי של המתלוונת בזמן שסיפרה לה את סיפור הדברים; תגובתה הננסרת של המתלוונת במהלך העימות עם המערער; קיומו של "הסכם" בין בני הזוג שלא היה שני בחלוקת גם לפי עדות המערער; וכן עדות המערער עצמו שחזקקה את גרסת המתלוונת בכל הנוגע לשליתתו על אורחות חייה.

34. המערער שב וחזר על הטענה שהשמע לפניו בבית המשפט המחויז כי בחקירהה של המתלוונת במשטרת נפלו פגמים, שכן תועדו בה דברים שלא נאמרו על ידה, על רקע קשיי תרגום. אלא שבית המשפט נתן דעתו לכך, בציינו כי אכן מדובר בפגיעה שרائي שלא היה מתרחש, אולם אין בו כדי להשפיע על הרשותו של המערער בדיון הנסובה על קביעת מצאי מהימנות ועובדת בהתבסס על עדותה בבית המשפט בלבד. מכל מקום, אף אם היה מדובר בהתנהלות אשר עולה כדי מחדר חקירה, כלל הוא כי כאשר קיימת תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם, אין בקיוםם של מחדלי חקירה כשלעצמם, כדי להביא לזכויו (ע"פ 18/5066 רוזקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 57 (4.9.2022); ע"פ 20/9288 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (26.5.2022)). אין מדובר בעניינו במחדל חקירה שהיא בכוונה לפגוע בתשתיית ראייתית עליה מבוססת הרשות המערער, או ככזה שגרם לו נזקים ראייתיים כלשהם.

35. בערעורי סקר בא-כח המערער את העדויות השונות ובუיקר ביקש להצביע על מה שאיבנהן, כאשר לדבריו מדובר בעדויות באופן חזיתי את עדות המתלוננת, שכן אין בהן לטענותה תמיכת בגרסתה בדבר אלימות מצד המערער או כפיה יחסית מין על ידו. אולם בית המשפט ניתח את העדויות השונות באופן מפורט וזהיר, וקבעתו כי גרסת

המתלוננת מקבלת תמיכה מעודדת אלו נשענה על סיפור הדברים אותו אכן אישו הדים השונים – רובם קרוב משפחת המערער. אין פגם בכך שעדויות אלו, רובן ככלון (אף אם נתעלם מההודעות במשטרת שהוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראות), לא תיארו באופן ישיר אוironui אלימות או כפיה יחסית מין, אלא תמכו בין היתר בתיאור האופן בו שלט המערער בחיה של המתלוננת, ובכך שהמתלוננת פנתה לעזרה על רקע קשייה עם המערער. זאת גם כאשר יש לקחת בחשבון כנთן משמעותו את העובדה שמדובר בבני משפחת המערער אשר מדרך הטבע חפצים בטובתו ואין כל טענה מצד המערער כי הם ביקשו להרע לו. יתר על כן, בית המשפט נדרש לסתירות נקודתית עליהן הצביע בא-כח המערער בין עדותה של המתלוננת לעדויות השונות – כגון העובדה שהמתלוננת טענה כי סיפרה על אוironui האלים והכפייה המונית לא-א' בעוד א' חזקה ואמירה כי המתלוננת לא תיארה לה זאת – וקבע כי אין בסתיו אלה כדי לפגוע בגרעין עדותה המבוסס והיציב של המתלוננת. אין מקום להתערב בקביעתה זו.

36. גם לטענת המערער כי לא היה מקום ליתן משקל לעדותה של מנהלת המרכז בשל כך שלטענתו מדובר בעדות מפי השמורה, ניתנה התייחסות מפורטת בהכרעת בית המשפט, תוך שהובהר כי עיקר חשיבותה של עדות זו בתיאור האופן בו סיפרה את הדברים טרם הגשת התלונה במשטרת, כאשר לעניין אמיתות תוכן הדברים נדרש בית המשפט לעדותה של המתלוננת עצמה.

37. על כך יש להוסיף כי אל מול גרסתה של המתלוננת שנמצאה מהימנה ונתמכה בעדויות השונות, גרסתו של המערער נמצאה כאמור בלתי אמונה. יתר על כן, בדבריו אף נמצאה תמיכה מסוימת בגרסה המתלוננת, אשר פירטה את האופן שבו הוא שלט על חייה והטיח בה כי היא בוגדת בו עם גברים אחרים – עניין שעורר את עצמו ועמד ברקע לאירועים האלים מושא כתוב האישום. כך למשל המערער תיאר מעורבות של גבר זר בחיה של המתלוננת (עמ' 249, שורה 13) וכשנשאל בכמה גברים מדובר ענה "לא יודע בינתיהם ברור לי אחד" (עמ' 249, שורה 23) ושמו "אורו" (שם, שורה 31). אחר כך תיקן את דבריו, לאחר שעומת עם העובדה שמסר במשטרתci מדובר בשני גברים, כי ישנו גבר נוסף ששמו אסמרד (עמ' 252-253). כשנשאל אם הוא מכיר אותו ענה "בעיניים" ושרהו אותו מרחוק (עמ' 253, שורות 17-14), אך בהמשך טען שלא ראה אותו מעולם, רק שמע שמו (עמ' 254, שורות 2-6). אחר כך חזר וטען כי הוא בטוח בכך שהמתלוננת בגדה בו "בעיניים שלו" (עמ' 273, שורות 23-32). באשר לשאלת אם עימת את המתלוננת עם החשד, תחילת אמר שעשה כן והיא הכחישה זאת ובהמשך טען כי היא לא ענתה לו על כך דבר, והוסיף כי אינו זוכר (עמ' 264 ו-274). בנוספ', לצד טענת המערער כי הוא סומר על המתלוננת "בעיניים עצומות" (עמ' 267, שורה 30), בהמשך טען כי הוא משוכנע ב"מאה אחוז" כי בגדה בו (עמ' 276, שורה 17). הוא לא הכחיש כי חסם את מכשיר הטלפון הסלולרי של המתלוננת "כי הפריע לי כמה דברים ראייתי אני לא מופיע בטלפון... לא ילך ככה" (עמ' 267, שורה 18) ו- "כי זה לא משות אותה ואותי" (עמ' 268, שורה 24). דברים אלה יש בהם כדי לתמוך היטב בעדותה של המתלוננת, אשר סיפרה כי אולצה לנתק את עצמה מקשרים חברתיים ומייטה לצאת מהבית נוכח חדשותיו של המערער וקנאותו האובסיבית כלפייה.

38. חלק נכבד מטעוני הקדיש בא-כח המערער לטענה כי גם אם גרסת המתלוננת הייתה מהימנה, כלל לא הוכח כי נעשה שימוש בכך על מנת לכפות עליה קיום יחסית מין. אלא שכידוע, הוראת סעיף 345(א)(1) לחוק שענינה באינוס "שלא בהסכמה החופשית" של האישה, אינה דורשת התנגדות פיזית כדי שיתקיים יסודות העבירה. נאש אין יכול לחסוט תחת איצטלא של הסכמה מקומם שבו מוכח כי האישה הביעה התנגדות מילולית, התנגדות פיזית או התנגדות

בדרכו אחרת של התנהגות המעבירה מסר ברור כי היא אינה מעוניינת בקיום יחסינו המין (ע"פ 5203/15 פלוני' מדינתיישראל, פסקה 13 (23.6.2016) (להלן: ע"פ 5203/15)). את יסוד ההסכם החופשית יש לבדוק בהתאם לנسبות המקרא הספציפי, בהתייחס לטיבו של הקורבן, הפגיעה, ומערכות היחסים הקונקרטיות שביניהם. אפילו מקום שבו נתנה האישה הסכמה פסיבית, אין לראות בכך בהכרח הסכמה חופשית, כי אם, בנסיבות המתאימות, כנעה והשלמה עם יחסינו בין בלתי רצויים תוך היעדר יכולת או טעם להתנגד להם (ע"פ 132/10 טוואצאנן' מדינתיישראל, פסקה 6 (5.9.2011); ע"פ 1921/11 דנהני' מדינתיישראל, פסקה 24 (5.11.2012); ע"פ 7212/14 פלוני' מדינתי ישראל, פסקה 27 (25.1.2016)). בעניינו, בית המשפט התרשם כי המתלוונת לא הביעה את הסכמתה לקיום יחסינו בימים הלא "מוסכמים", הביעה התנגדות לכך, ונכנעה לבסוף לרצומו של המערער. זאת כאשר הדבר הסב לה כאב רב, כשבשעת מעשה היא פרצה בבכי ואף נשכה את השמיכה כדי שלא לזעוק מותך הכאב. מבלי להתעלם מכך שמדובר במערכת זוגית אשר כללה גם יחסינו ב"הסכם" (ואף כיఈההמקומלההרואהגםקוייחסיםזיהויים "מוסכמים" היובסהכמתהחוופשיתהמתלוונת במובן המלא של המילה), אין מקום לספק כי מדובר בקיום יחסינו שלא בהסכם חופשית. מדובר בנסיבות שהנחו נחציו ה"קוויים האדומים" בין בני הזוג, כאשר הזכות לקבוע גבולות קיימת גם במסגרת יחסינו נשואין (ע"פ 5203/15, פסקה 14).

39. ובאשר לטענת המערער כי מדובר בעילית שווה שהעלילה עליו המתלוונת על לא עול בcaps. כדי שתתקבל טענה לעילית שווה, עליה להיות ממשית ולעומוד ב מבחון היגיון והשכל הישר (ע"פ 6691/17 פלוני' מדינתי ישראל, פסקה 41 (23.1.2020); ע"פ 9882/17 פלוני' מדינתי ישראל, פסקה 35 (16.4.2019)). אולם המערער לא הציג תזה ברורה וממשית בעניין. המנייע אותו הוא מבקש לייחס למતלוונת, מתעטן ואינו ברור. פעם נטען כי מדובר בעילית שווה שנוצרה על רקע כusa של המתלוונת שהמערער לא פועל להסדרת מעמדה בישראל; ופעם נטען כי הרקע לתלונה נעוץ בכך שהמתלוונת אינה זוקקה עוד למערער לאחר שפועל להסדרת מעמדה הזמני. על כך יש להוסיף, כפי שגם העיר בית המשפט המחויז, כי אופן חשיפת הפרשה – בפוגישה טיפולית עם מנהלת המרכז, עובדת סוציאלית שהיא זו אשר הובילה את המתלוונת להגשת תלונה במשטרת – אינה תומכת באפשרות כי הרקע לחשיפת הפרשה הוא רצונה להתנצל למערער.

40. בהקשר זה ניתן כי גם לא מצאתי ממש בטענת המערער כי המתלוונת לא סיפה הסבר מדוע לא קמה ועזבה את המערער לאור אירועי האלים שוהופלו נגודה ומודע לא פנתה למשטרה, ואף הביאה עמו לעולם ילדה נוספת. ההחלטה הcritica בכך שהተנהגותם של נפגעי עבריות מין אינה נמדדת באמצעות מידת רציניליות למתבונן מן החוץ (ע"פ 5582/09 פלוני' מדינתי ישראל, פסקה 87 (20.10.2010); ע"פ 6819/20 عمر' מדינתי ישראל, פסקה 12 (9.12.2021)) והוא אף עשויה להויראות למשמעותה ובבלתי הגיונית (ע"פ 3217/14 פלוני' מדינתיישראל, פסקה 29 (31.7.2016)). לא רק זאת, אלא שבעניינו התנהגותה של המתלוונת אף אינה בוגדר תעלומה בלתי מובנת. נסיבות הסיפור שלו, אותן גם לא מכחיש המערער, מצביעות על כך שמדובר באישה חסרת מעמד, חסרת תמייקה משפחיתית וחברתית בארץ ואם לילדיהם המשותפים שלה ושל המערער. בנסיבות אלו, חששותיה של המתלוונת אשר לא מיהרה לעזוב את הבית או לפנות למשטרה, מובנים ביותר. יתר על כן, במשך השנים המתלוונת אזרח כוחות ופנתה אל סביבתה (קרובי משפחת המערער) פעם אחר פעם בניסיון לגייסם לטובות שיפור יחסיה עם המערער, על רקע מצוקותה, הגם שמטבע הדברים בפניות אלו לא חשפה את קשייה האינטימיים ביותר. עובדה זו לא רק שהיא מחייבת ביותר את טענת המערער כי מדובר בעיליה משוללת אחזיה בנסיבות, אלא שהיא גם עולה בקנה אחד עם ההתנהלות שהיא מזכה ממנה אף לשיטתו.

41. לא מצאתי אפוא כל עילה להתערבות בהכרעת הדיון המקיפה והמפורט של בית המשפט המחויז, הנשענת

על התרשומה של הערכאה הדינית מהעדויות שהובאו לפניה, ולפיכך יצא לחברי לדוחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערורים על גזר הדין

42. כאמור, בדעת הרוב נקבע כי יש להטיל על המערער עונש של 5 שנות מאסר בפועל בגין עונשים נלוויים בעוד שלפי דעת המיעוט ניתן היה להסתפק בעונש של שנתיים מאסר בפועל. עניינו, לא רק שלא מצאתי כי יש להקל בעונשו של המערער, אלא של עמדתי יש אף מקום להחמיר בדיון.

43. עניינו בהרשעה הנסובה על אירועים חוזרים ונשנים של אלימות פיזית ומינית קשה כלפי המתлонנת, בת הזוג של המערער. המערער ביצע את המעשים פעם אחר פעם, מעשים שבוצעו מצד אדם הקרוב אליה, כשהיא מרוחקת מסבiba משפחתיות וחברתית, תוך שהוא דואג להרחקה מסביבת אנשים ולבודד אותה ממנה. העובדה שהמערער והמתلونנת הם בני זוג, וגם הגיעו ל"הסכם" לגבי הימים שבהם יקיימו יחסי, אינה מרחיקת נסיבות מהמערער ליצור מערכת יחסים חזותית, שאמורה לספק מסגרת של בטיחון והגנה למען אלימות, השפלה וכаб, מהוות אף ניצול מערכת היחסים החזותית (ע"פ 13/5828 פלוני מדינת ישראל, פסקה 3 (23.6.2015); ע"פ 15/5203 פסיקה; ע"פ 17/28 פלוני מדינת ישראל, פסקה 16 (7.3.2018); ע"פ 21/2261 פלוני מדינת ישראל, פסקה 38 (24.10.2022)).

44. כנисיות ל科尔א,מנה בית המשפט המחויז את עובדת היותו של המערער אב מסור שdag לפרטת המשפחה; וכן ציין כי הוא געדר עבר פלילי, אם כי הבהיר שאין ליתן משקל רב לנוכח זה נוכח ריבוי העבירות. אולם נסיבות מוקלות אלו משקלן דל נוכח שרשות הנסיבות המחייבות – חומרת מעשי האלימות המינית בצל האלימות הפיזית, התלות של המתлонנת במערער, השליטה בה וופורי הכוחות ביניהם. כפי שציין בית המשפט המחויז, המערער אף לא לך אחריות על מעשיו ולא הביע כל חרטה או צער. אדרבה, הוא ניסה להרחק את עצמו מכל אחריות, בבניית תוזת שונות חולופיות על אודות המנייע שעמד מאחוריו "עלילת השווא" שלטענתו רקמה נגדו המתлонנת. ברוי כי הייתה זו זכותו של המערער לעמוד על חפותו, אך לאי-נטילת האחריות לאחר הרשותו קיימות השלכות לעניין גזרת העונש (סעיף 40א(4) לחוק; וראו למשל: ע"פ 18/3615 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 73 (26.3.2020)).

45. המערער ביקש להציג על נסיבות מוקלות נוספות אשר לטעنته צりכות להטtot את הcpf, בהסתמך על עדמת המיעוט בבית המשפט המחויז, ובו נטען מאפיינה הייחודיים של עבירות האונס ביחס לבני זוג נשואים; נסיבותיהם האישיות שלו ושל המתлонנת; וכן שהוא אינו "אדם רע מטבעו" אלא אדם נורטטיבי שלא הסתבר בעבר בעבירה כלשהי; אינו שותה לשוכרה; והוא משתמש בסמים. אלא שכאמור העובדה שמדובר במערכות יחסים זוגית אינה נסיבה ל科尔א ובמוגנים רבים כאמור אף ההפך הוא הנכון. מעבר לכך, כאשר מדובר בעבירות אלו שנעשו במהלך המשפחה בחדרי חדרים פעמיים רבות מדובר באנשים "נורטטיביים", שומריו חזק, געדרי עבר פלילי שאינם בעלי דפוסים "עברייניים" גלויים לעין. הערכת המסוכנות העודכנית מיום 1.12.2022 שהוגשה לנו, בה נקבע כי למרות שרמת המסוכנות המינית הנשקפת מהמערער היא נמוכה כלפי כולל עולם, מסוכנותו המינית כלפי נשים עמן מצוי בקשר זוגי או אינטימי, עולה לרמה ביןונית וזאת חלק מניהול מערכת יחסים זוגית אלימה – תומכת אף היא במסקנה האמורה. נתונים אלה אינם יכולים לעמוד בבסיס ההקלה בעונשו של מי שמחוץ לכוטלי ביתו טורח לשמור על מראית עין של חיים "נורטטיביים" ובתוך כותלי ביתו עושה באשתו כרצונו, באלימות ובכפייה.

46. יש להדגיש כי בגין עבירות האינוס בה הורשע המוחזק, קבע המוחזק בסעיף 355 לחוק, עונש מצעריה העומד על ארבע שנים. המערער הורשע במספר עבירות אינוס, וכן בנוסף בשתי עבירות של תקיפות בת הזוג הגורמת חבלה ממש ובמספר מקרים של תקיפות בת הזוג. גם בהיבט זה, העונש שהושת אינו חמיר ואף מקל עמו במידה רבה.

47. מכילו נסיבות העניין מצדיק אףօא גזירת עונש חמור באופן משמעותי מזה שנגזר על המערער בבית המשפט המוחזק. יחד עם זאת, בהינתן הכלל על פי אין ערכתה הערעור מצחה את הדיון עם נאשם, אציע לחברו לקבל את ערעור המשיבה כך שעונש המאסר בפועל שיושת על המערער עומד על 7 שנים, חלף 5 השנים שנגזרו עליו בבית המשפט המוחזק, בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי העונש יוותרו על כנמם.

ש | פ | ט

הנשיאה או' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש | א ה

השופט נ' סולברג:

אני מסכימם.

ש | פ | ט

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט ד' מינץ.

ניתן היום, ל' בשבט התשפ"ג (21.2.2023).

ה נ ש | א ה

ש | פ | ט

ש | פ | ט

עמוד 13

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

